

разлѣнъ по пода или масата, се събира на подвижни малки капки. Ако вдигнемъ сждъ, въ който има живакъ, ще бждемъ изненадани отъ неговата голѣма тежестъ. Ако напълнимъ единъ литъръ съ живакъ и го претеглимъ, ще видимъ, че той тежи 13·6 килограма, когато сжщиятъ литъръ, напълненъ съ вода, тежи само единъ килограмъ. Една газена тенекия, която се пълни съ 20 литра вода, ако се напълни съ живакъ, ще тежи 272 килограма, и двама здрави мъже не ще могатъ да я повдигнатъ отъ земята. Поради неговата голѣма гжстота, въ живака плуватъ много предмети, които потъватъ въ водата. Така, въ живака плуватъ дървото, камъка желѣзото. Желѣзна топка, пустната въ живакъ, потъва до половина, а каменна — едвамъ до една трета (фиг. 2).

Фиг. 1

Живакътъ не се промѣня на въздуха, не се видоизмѣнява отъ действието на различнитѣ метали, и по тия си свойства прилича много на благороднитѣ метали — златото и среброто.

Въ природата живакътъ се срѣща по-рѣдко свободенъ и по-често съединенъ съ сѣрата. Тоя живаченъ минералъ носи име *цинабаритъ*, което на грѣцки значи „драконовска кръвъ“. А нареченъ е тоя минералъ така, защото има ярко червенъ цвѣтъ. У насъ, въ България, цинабаритъ не е намѣренъ. Най-богатитѣ находища въ свѣта се намиратъ

Фиг. 2

въ Испания (при Алмаденъ) и въ Северна Италия (при Идрия и Абадия). Когато загрѣваме цинабаритъ, сѣрата изгаря, а живакътъ, който излетява като живачни пари, се събира, охлажда и втечнява въ особени сждове.